

Arrest

nr. 222 079 van 28 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN
Mont Saint Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 26 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 december 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2019.

Gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 220 149 van 23 april 2019 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 17 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JANSSENS, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan de Mevrouw:
(...)*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,
-tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,
uiterlijk op 13/12/2017.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde
- artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldige inreisstempel in haar paspoort op het moment van haar arrestatie.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens vereniging van misdadigers (PV ME.10.L8.016817/2017 van de politiezone van MEWI). Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen verdere poging ondernomen haar verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12/06/2014 dat haar betekend werd op 28/07/2014. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Het bestaan van kinderen schoolgaand in België met een geldige verblijfstitel, verhindert de tijdelijke terugkeer van de moeder naar haar land van oorsprong niet, om daar de nodige stappen te vervullen om haar verblijf te regulariseren. Betrokkene kon de preciaire situatie van haar verblijf niet ontkennen. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de kinderen en haar familiaal leven met hen verder te onderhouden. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994,nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)"

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift kiest de verzoekende partij het Frans als proceduretaal. De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze moeten worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld moeten worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250).

De zaak moet dus voor de Raad worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de beslissing is gesteld (*cf.* RvS 17 april 2002, 105.632).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door de verwerende partij werd genomen in het Nederlands, moet de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal hanteren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 41 van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken (hierna: de Bestuursstaalwet).

De verzoekende partij zet haar grief betreffende voormelde schending uiteen als volgt:

“• Premier grief : emploi des langues

Suivant l'article 41 de la loi sur l'emploi des langues, « Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage ».

En l'espèce, la requérante réside depuis son arrivée en Belgique à Charleroi, où elle a d'ailleurs été arrêtée à son domicile par la police. Elle a introduit une demande de regroupement familial en choisissant le français pour sa procédure. En conséquence, la décision lui notifiée devait être prise en langue française. Le fait qu'elle ait été arrêtée à son domicile par la police néerlandophone et conduite dans un commissariat se trouvant en Flandres ne dispensait pas la partie adverse de respecter l'article 41 précité.”

3.2. In een eerste onderdeel van haar enig middel betoogt de verzoekende partij dat conform artikel 41 van de Bestuursstaalwet de centrale diensten in hun betrekkingen met particulieren de landstaal gebruiken waarvan de particulieren gebruik maken. De verzoekende partij wijst erop dat zij sedert haar aankomst in België in Charleroi verblijft, waar zij door de politie in haar woonplaats werd gearresteerd.

Zij stelt dat zij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend met keuze van het Frans als proceduretaal, dat bijgevolg de bestreden beslissing genomen diende te worden in het Frans. Het feit dat zij gearresteerd werd in haar woonplaats door de Nederlandstalige politie en naar een commissariaat werd gevoerd in Vlaanderen ontslaat, volgens de verzoekende partij, de verwerende partij niet om artikel 41 van de Bestuurstaalwet te respecteren.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing losstaat van de aanvraag gezinshereniging. Een bevel om het grondgebied te verlaten is een politiemaatregel en derhalve geen “akte” waaromtrent de verzoekende partij als particulier het gebruik van een bepaalde taal kan eisen. Het bevel is immers niet het gevolg van één of andere aanvraag van de verzoekende partij, maar een ambtshalve politiemaatregel, die in determinerende orde werd genomen op basis van de vaststelling dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten (RvS nr. 154.741 van 10 februari 2006). Artikel 41 van de Bestuurstaalwet kan dan ook niet dienstig worden ingeroepen.

3.3. Het is algemeen aanvaard dat de taalwetgeving in bestuurszaken van openbare orde is en dat iedere overtreding ervan dus door iedereen, desnoods ambtshalve door de Raad, mag worden opgeworpen (cf. RvS 5 april 2013, nr. 223.112; RvS 27 juni 2013, nr. 224.149; RvS 3 juni 2014, nr. 227.612; RvS 3 februari 2015, nr. 230.085).

Ambtshalve wordt de schending van artikel 39, §1 *juncto* artikel 17, §1, A van de Bestuurstaalwet opgeworpen.

3.4. Het bestreden bevel dient *in casu* te worden beschouwd als een maatregel waarvan het taalgebruik wordt voorgeschreven door de bestuurstaalwet.

De bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, ambtenaar van de dienst vreemdelingenzaken, een centrale dienst waarvan de werkring het ganse land bestrijkt.

Artikel 39, §1 van de Bestuurstaalwet bepaalt het volgende:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.”

Artikel 17, §1, A van de Bestuurstaalwet voorziet het volgende:

“In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid :

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is :

1° uitsluitend in het Nederlands of in het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;”

Uit de stukken van het administratief dossier – meer bepaald een administratief verslag illegaal verblijf van 13 december 2017 – blijkt dat de verzoekende partij werd aangetroffen tijdens een huiszoeking op het aangegeven adres te Charleroi door de politie van Mechelen-Willebroek. De bestreden beslissing, die geen antwoord vormt op enige vraag van de verzoekende partij, diende *in casu*, conform de Bestuurstaalwet, dan ook in de taal van het gebied waar de verzoekende partij woont, of verblijft, of wordt aangetroffen, te worden opgesteld (cf. RvS 11 februari 2000, nr. 85.303). Het staat niet ter discussie dat Charleroi gelegen is in het Waalse gewest en dat aldaar alleen het Frans als bestuurstaal mag worden gebruikt.

Conform artikel 39, §1 *juncto* artikel 17, §1, A van de Bestuurstaalwet diende de zaak behandeld te worden in de taal van het taalgebied waar ze gelokaliseerd is, *in casu*, gezien de verzoekende partij werd aangetroffen in Charleroi, het Franse taalgebied.

Het feit dat de bestreden beslissing werd betekend in het Nederlandse taalgebied doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

De bestreden beslissing is in het Nederlands opgesteld zodat artikel 39, §1 *juncto* artikel 17, §1, A van de Bestuursstaalwet werd geschonden.

De verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing aldus artikel 39, §1 *juncto* artikel 17, §1, A van de Bestuursstaalwet miskend, zodat slechts kan worden besloten dat deze beslissing nietig is.

4. Korte debatten

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER